

μεταγενεστέρους τῶν μὲν προγόνων, τὰ γιγάντια κατορθώματα καὶ ὀργάνωσι καὶ τοὺς εἰς παρόμοια ἔργα τῶν δὲ ποιητῶν, τὰς ὑψηλὰς ἰδέας καὶ τὰ εὐγενῆ αἰσθημάτων, δι' ὧν οὗτοι ἐψάλλον τοὺς γιγαντομάχους. Νὰ κληθῶσι δὲ νὰ παραστῶσιν εἰς τὰ ἀποκαλυπτήρια τῶν μνημείων τούτων, τὰ ὅποια νὰ γίνωσιν κατὰ τὴν ἰδίαν τοῦ ἑορτασμοῦ ἡμέραν, πάντες οἱ ἀπανταχοῦ τῆς γῆς ὁμογενεῖς Ἕλληνες, ὥστε τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἢ τῶν Ἀθηνῶν περικλεῆς πόλιν νὰ μὴ ἔχη τὴν ὄψιν μόνον καὶ εἰδωλόν, ἀλλὰ καὶ πολυάνθρωπον καὶ πανελλήνιον!

*

Ποῦ ὅμως πρέπει νὰ ἰδρυνθῇ τὸ «*Ἄλσος τῶν Ἡρώων*» καὶ διὰ τίνων μέσων νὰ ἐπιτευχθῇ τοῦτο; Ἡ ἀρμοδία ἐπιτροπὴ ἣτις πέπει νὰ διορθῇ ὅπως φέρῃ εἰς πέρας παρόμοιον ἔργον καὶ τὸν χῶρον θὰ ἐξεύρῃ καὶ τὰ μέσα θὰ ἐξοικονομήσῃ, διότι καὶ ὁ δῆμος τῶν Ἀθηναίων ἔχει καθήκον νὰ χρηρίσῃ τὸν πρὸς ἀνέγερσιν μνημείου εἰς τοὺς ἐνδόξους νεκρούς, καὶ οἱ ἀπανταχοῦ ὁμογενεῖς, τῆς Κυβερνήσεως συντρέχουσας, νὰ προσφέρωσι τὰ μέσα ταῦτα ἐξ ὑπερτάτης πρὸς τοὺς ἐλευθερωτάς μας ὑποχρεώσεως. Ὁ ἀείμνηστος Βικέλας, σκεφθεὶς ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου, εἶχεν ὑποδείξῃ ὅτι ἐὰν ἐπὶ τοῦ Λυκαβῆ οὗ ἡγείρετο τὸ Ἡρώων τοῦ Ἀγῶνος, αἱ Ἀθηναῖοι ἀπέκτων περιβλεπτον καὶ ἀντίπαλον πρὸς τὸν Παρθενῶνα νεώτερον μνημεῖον. Δὲν ἦτο ἀτυχὴς τοῦ ἀνδρὸς ἡ ἰδέα καὶ εἶνε συζητήσιμος, καὶ τοι ἡμεῖς ἠθέλομεν προκρίνει πρὸς τοῦτο τὸν περὶ τὴν Πύκα χῶρον, ὅστις καταντικρὺ καὶ τοῦ Παρθενῶνος καὶ τῆς θαλάσσης κείμενος προσιτώτερον καὶ ἐγγὺς καὶ μακρόθεν θὰ καθίστα τούτον εἰς πάντας. Πλὴν τοῦτο δὲν εἶνε τὸ θέμα, ὃ δέον ν' ἀπασχολήσῃ ἡμᾶς ἤδη. Τὸ ζήτημα εἶνε νὰ ἐνστερνισθῶμεν τὴν ἰδέαν τοῦ ἐνδόξου πανηγυρισμοῦ τῆς συμπληρώσεως ἑκατονταετίας ἀπὸ τῆς Ἑλληνικῆς παλληγγεσιᾶς, καὶ νὰ ἐπιτελέσωμεν ἐπαξίως αὐτῆς ταύτης.

ΘΑΝΟΣ Γ. ΤΖΑΒΕΛΛΑΣ

Διευθυντὴς τῆς ἔφημ. «Τὸ Κράτος»

ΦΛΩΡΑ ΣΠΙΡΛΑ

Ἡ δραματικὴ ὑψίφωνος δεσποινὶς Φλώρα Σπίρλα, ἐσπούδασε δαπάναις τῆς ἐθνικοῦ φίλης τῆς Ἑλλάδος καὶ φιλομούσου Ἀυτοκρατορίας Φρειδερίκου, μητρὸς τῆς πριγκηπίσσης Σοφίας, ἐν Γερμανίᾳ, ἐνθα διέμεινε πλέον τῆς δεκαετίας, μετασχούσα, ὡς ὑψίφωνος, πλείστων συναυλιῶν.

Ἡ Ἀυτοκρατορία Φρειδερίκου ἐγγώρισεν αὐτὴν ἐκ τῶν χορικῶν μελῶν τῆς «*Ἀντιγόνης*», αὐτὰ ἡ δεσποινὶς Σπίρλα ἐψάλλε μετ' ἀπαραμύλλον τέχνης καὶ χάριτος, ἣν ἐπηύξανε τὸ ὥραϊον παράστημα καὶ ἡ Ἑλληνικὴ αὐτῆς κατατομὴ.

Τὰ τῆς ἐκπαιδεύσεως αὐτῆς ἐν Βερολίνῳ εἶχον ἀνατεθῇ εἰς ἐπιτροπὴν κυριῶν, ἐκ τῶν συμβούλων τοῦ μεγάλου διδασκalicου τοῦ Lette Verein, ἥς προήδρευον ἡ κ. Charlotte Stettiner. Τὴν φωνητικὴν μουσικὴν, κατ' ἀπαίτησιν τῆς Ἀυτοκρατορίας, ἐδιδάχθη παρὰ τῇ πρώτῃ μουσικοδιδασκάλῳ τῆς Γερμανίας, κυρίᾳ Mathilde Mallinger, ἀοιδῷ τῆς Βασιλικῆς Πρωσικῆς Ἀὐλῆς καὶ τῷ Dr Paul Bruns, καθηγητῇ τῆς μονωδίας ἐν τῷ Ὁδελφ Stern τοῦ Βερολίνου καὶ συντάκτῃ τοῦ περιοδικοῦ «*Deutsche Gesangkunst*», τὴν ἀπαγγελίαν παρὰ τῷ κ. Heine καθηγητῇ τῆς ἀπαγγελίας καὶ ἠθοποιῷ τοῦ Βασιλικοῦ θεάτρου τοῦ Βερολίνου, τὴν ὑποκριτικὴν παρὰ τῷ κ. Buhls καθηγητῇ τῆς Δραματικῆς καὶ ἀοιδῷ τοῦ Μελοδραματικοῦ Θεάτρου τοῦ Βερολίνου, τὴν θεωρίαν τῆς μουσικῆς παρὰ τῷ κ. Straus, εἰς δὲ ἐδιδάχθη ἱστορίαν τῆς μουσικῆς, Ἰταλικά, κλειδοκύμβαλον κλπ.

Ἀτυχῶς διὰ τὴν δεσποινίδα Σπίρλα, μετὰ τὸ πέρας τῶν σπουδῶν αὐτῆς ἡ Ἀυτοκρατορία Φρειδερίκου δὲν ἐπέζησεν, ἵνα ἀκούσῃ τὴν προστατευομένην ἀπὸ τοῦ Ἀυτοκρατορικοῦ Μελοδραματικοῦ Θεάτρου τοῦ Βερολίνου, καὶ ἀπονεμῇ αὐτῇ, κατὰ τὴν ἀκραν ἐπιθυμίαν αὐτῆς, τὸν τίτλον Ἀυτοκρατορικῆς ἀοιδῆς. Ὁ Γερμανικὸς τύπος πολλὰκις ἔγραπεν ἐπαινετικώτατα διὰ τὴν δεσποινίδα Σπίρλα, ἣτις ἤδη ἐγκατεστῆθη εἰς Ἀθήνας.

ΣΤΗ ΜΟΙΡΑ

Σταμάτησε νὰ ξαποστάσω λίγο
Χαλαρώσῃ μου τὰ σφιχτά σου δίχτυα,
τὸ ξέρεῖς, δὲν μπορῶ γιὰ νὰ σοῦ φύγω.
Μέχει ἀποκάμει—χρόνια, μερονύχτια—

ἡ δυστυχία,
μέσα στὴ πάλῃ
μέσα στὴ ζάλῃ
ὦ, τρικυμία...

Ἐσὺ ἐνίκησες! Ἐγὼ ἔμεινα σκλάβα
μὰ σκλάβα—λευθερὴ ποῦ δὲν φοβάμαι
κι' ἐγὼ νικητρά σου, σ' αὐτὸ τὸ διάβα
ποῦ μένει ἀκόμα, ἐλπίζω νᾶμει.

Γέννηκα πέτρα
καὶ χτύπησέ με,
καὶ λάβωσέ με·
δὲν σοῦχω ἔχτρα
σ' ἔχ' ἀψηφίσῃ, σ' ἔχω νικήσῃ!

ΡΟΖΑ ΙΩΑΝΝΟΥ